

Så kommer selvfølgelig spørgsmålet: Hvad med resten? Hvor har regeringen hældet sit hoved i de øvrige lovforslag? Og dér ligger det såmænd sådan, at der er næsten balance: Regeringen har på nuværende tidspunkt lavet lidt flere forlig med Venstre og De Konservative end med SF og Enhedslisten, men der er meget tæt på at være balance. Sådan er det naturligvis, når man har at gøre med en mindretalsregering, som lægger vægt på at samarbejde, både fordi det er nødvendigt for en mindretalsregering, og fordi det er i folkestyrets ånd.

Alligevel møder vi jo uafbrudt kravet om, at regeringen skal vælge side. Hvis man kigger på debatten om de grønne afgifter, så blev regeringen omgående beskyldt for at være rød eller nærmest have socialistiske tendenser, fordi man gennemførte de grønne afgifter uden at have Venstre og De Konservative med. Og når man kigger lidt tilbage på debatten om finansloven, så kan vi alle sammen huske, tror jeg, hvordan der var en anden del af oppositionen, der mente, at regeringen nu havde fået et sort anstrøg, var blevet borgerlig, konservativ, fordi den del af oppositionen ikke var med.

Sådan er vel vilkårene, men det ændrer altså ikke ved situationen: Dels at regeringen faktisk har brugt det samarbejdende folkestyre, dels, og det er det afgørende, at regeringen ikke har brug for at vælge side. En mindretalsregering må ikke og bør ikke gøre sig selv til gidsel hos fløjene i det politiske spektrum, og den nuværende regering har ikke brug for politiske støttepædagoger. Den kan og vil selv. Den har det, kunne man sige, nærmest som katten - den er helt sin egen. Derfor har den også hjemme alle steder og ingen steder, som det hedder i Kiplings »Eventyr«, og så kunne man føje til: i det politiske vildnis - for sådan er det jo en gang imellem herinde.

Regeringen har sin egen dagsorden, en dagsorden, som vi fra radikal side er overordentlig tilfreds med, og som blev præciseret i regeringsgrundlaget En Fælles Fremtid. Det grundlag passer os faktisk perfekt. Det lægger vægt på det sociale. Det lægger vægt på det grønne. Det lægger vægt på det internationale. Men det lægger først og fremmest vægt på, at hvis vi skal gennemføre noget på de tre områder, kræver det ansvarlighed ikke mindst i økonomisk henseende.

Regeringen og Det Radikale Venstre vil forandring, for det kræver tiden, men det er en forandring i fællesskab. Vi har ikke brug for ego-

tripperne. Og den del af dem, som nogle af os ser i hr. Anders Fogh Rasmussens minimalstat, har vi ærlig talt lyst til at tildele et ekstra ophold på folkehøjskolerne. Det tror jeg de ville have godt af. Det er jeg oven i købet sikker på at den grundtvigianske del af Venstre ville være enig med mig i.

For Det Radikale Venstre er der tre hovedudfordringer, som også ligger i regeringens program.

Vi ønsker for det første at forny den danske velfærdsmodel.

Vi ønsker dernæst at gøre miljøhensyn til en naturlig del af hvert enkelt menneskes hverdag.

Og så ønsker vi for det tredje at føre Danmark fra det, man kunne kalde andedammen, ud i verdenshavet, altså internationaliseringen, ikke via bureaukrati og dekretter, men gennem et folkeligt engagement og en forståelse for internationaliseringens nødvendighed i den verden, vi lever i, hvor den globale sammenhæng og nærhed er det umiddelbart åbenbare.

Hvad angår velfærdsmodellen, er der tre forudsætninger for, at vi kan skabe den nødvendige fornyelse.

Den første og den afgørende forudsætning umiddelbart er, at man ufortrødent holder fast i en sund og stram økonomisk kurs. Det har regeringen gjort. Det har den gjort med godt resultat. Vi har set, at ledighedstallene går den rigtige vej, oven i købet i hastigere tempo end ventet. Inflationen er fortsat lav. Der er ingen tendenser til lønhamstring. Budgetunderskuddet er kraftigt på vej ned. Vi venter, det er væk i 1997. Betalingsbalancen er fortsat positiv. Renten er faldende. Det er den vej, det bør gå. Dermed være ikke sagt, at alle problemer er løst. Det viser arbejdsløsheden i sig selv. Men den sunde økonomi er simpelt hen forudsætningen for, at der er penge til at forny velfærdsmodellen.

Den fornyelse, vi fra radikal side ønsker, kræver i første omgang, at man får genskabt den sociale profil. Der er for mange steder, hvor der er for langt imellem de ordninger, hvor man kan se, at dette er et socialt behov, man dækker.

Vi så det måske bedst i forbindelse med diskussionen om boligposterne her i foråret, hvor man kunne vise endnu en gang, at 50 pct. af lejerne modtager boligstøtte. Når man er nået til den situation, er boligstøtten ikke længere en social ordning, så er den blevet en overførsel, som alene sikrer, at man kan fortsætte med at gøre tingene, som man altid har gjort. Og det kan man ikke regne med i et samfund, der må omstille sig.